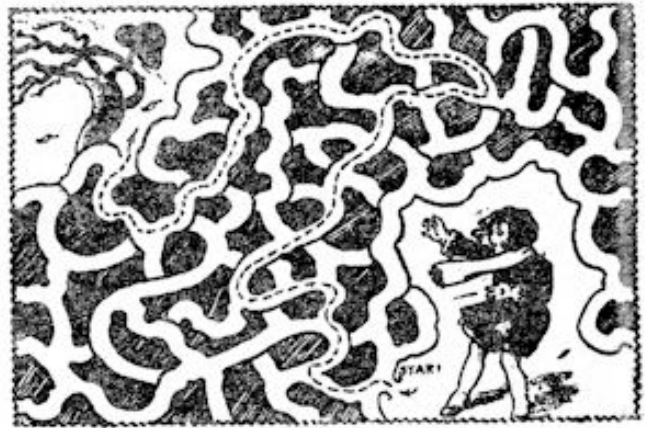

WIE VINDT DE WEG? II

En hier is dan de weg uitgestippeld, die Nellie gaan moet, om haar hoedje weer terug te vinden. Hadden jullie deze weg ook gevonden?

beter, had de dokter gezegd. Wat was dat fijn! En dan was er nóg iets.... dat *andere*... dat hij nu *wist*... Wat hij hier had gehoord door het kleine raampje. Hoe lief God de mensen en vooral kinderen had, want dat waren kleine *mensen*. Dus... ook *hem*. Dat God voor hem *zorgde* en dat de Here Jezus alle kwaad wilde wegnemen.

Vroeger had hij daar nooit iets over gehoord en ook niet over gedacht.

En... dit kon niemand van je wegnemen.

Zie je, die denappels voor moeder brandden óp. Het kopje... dat kon wel eens breken. Alles kan weg of kapot raken, maar dat hij nu wist, blééf... altijd... ook *zelfs* als je stierf. Dan juist maakte het je helemaal blij.... omdat je dan naar de hemel ging...

Niemand zag het, zoals die presentjes achterin de auto. Hij praatte er ook niet over. Het leefde maar zo stilletjes in zijn hart, alles wat hij van God zelf had gekregen.

En *dat* was het *aller*... allermooiste.

EINDE

EEN GEVOELIGE LES

door ALETTA HOOG

't Was kort vóór de Paasvacantie.

In de hoogste klas van de dorpsschool werd druk gewerkt voor de proeven, om mooie cijfers op 't Paasrapport te hebben. En dan was er in die klas een clubje van zes, dat extra hard werkte, en met wie meneer voor sommige vakken wat verder ging dan met de anderen, omdat ze van de zomer toelatingsexamen moesten doen voor de H.B.S. in de stad. Bij die zes, was ook „Kees van de dokter”, zoals hij altijd genoemd werd. Voor alle vakken was Kees goed, behalve voor rekenen, „daar had hij geen kop voor”, zoals hij zelf verklaarde. Maar meneer zei, dat ze daar bij 't examen niet naar vroegen, en dat Kees zich dus deze maanden eens bijzonder op de rekenkunst moest toeleggen, en dan maar wat minder „zeldzame exemplaren” in zijn aquarium moest brengen. Want het getal leerlingen op de Christelijke school was niet zo heel groot en meester Sanders kende zijn volkje op 'n prikje.

Zo gaf meneer dan op een morgen rekenvraagstukken op, die thuis moesten worden uitgewerkt. Voor het zestal toekomstige H.B.S.-ers had hij voor ieder een afzonderlijk en hij had ze van verschillende papiertjes afgelezen. Kees had het gezien, en ook waar hij die papiertjes daarna gelegd had: in een boek met een grijs omslag. Hier dacht hij aan, toen hij tussen twaalf en twee zijn opgaaf had doorgelezen, en ze hem heel moeilijk toeleek. Als hij maar even op dat papiertje kon kijken, een paar cijfers zien, dat zou zo helpen.

En 't leek wel of 't geluk hem diende, want die middag was hij het eerst in de klas, en juist toen meneer zijn boeken op de lessenaar had gelegd, het grijze bovenop (Kees had het dadelijk herkend) kwam de conciërge meneer nog even roepen om naar iets te kijken in 't andere lokaal. In 'n wip stond Kees bij 't grijze boek, herkende met 'n oogopslag *zijn* papiertje, nam 't er uit en krabbelde haastig een paar cijfers na. Daar... had je de anderen, en door de zijdeur kwam meneer... geen tijd meer om 't papiertje in 't boek terug te leggen. O! wat had Kees niet gegeven, als 't maar weer veilig in 't boek lag! *Hoe* zou hij 't er in krijgen? Tijdens de geschiedenisles zon hij aldoor op middelen, maar hij zag geen uitweg. Natuurlijk zou meneer 't boek meenemen, en 't papiertje, *zijn* papiertje missen, want *zijn* naam stond er op, dus zou de verdinking op *hem* vallen.

Toen opeens zag hij, hoe hij 't klaar zou spelen. Had *hij* niet juist de week van opruimen? Dan moest je na schooltijd de klas rondgaan, wat niet op z'n plaats lag, op z'n plaats brengen, snippers in de papiermand gooien, en zo meer. Hij zou 't papiertje in de mand doen, en 't zou lijken of het op de grond was gevallen. En zo deed Kees om vier uur die middag.

Maar al was hij 't papiertje nu kwijt, en loste hij die avond zijn vraagstuk goed op met behulp van de even overgeschreven cijfers — met een allesbehalve rustig hart, ging hij de volgende morgen naar school.

Doch alles ging heel gewoon die Zaterdagmorgen, aan meneer was niets bijzonders te merken. Alleen vóór 't eindigen zei meneer: „Kees Rens blijft zitten.”

't Gebeurde niet dikwijls, dat meneer een leerling liet blijven, en *als* 't gebeurde was er een bijzondere reden voor. Al de kinderen keken dan ook verwonderd naar „Kees van de dokter”. Wat zou hij uitgevoerd hebben? Hij was toch heel niet ondeugend geweest onder de les!

Kees zelf wist het maar al te goed. Toch probeerde hij zo gewoon mogelijk te doen — onverschillig.

Vreemd leeg en stil was het in 't lokaal, toen de anderen weg waren. Meneer kwam naar de bank toe en vroeg: „Kees heb je ook een papiertje gezien met jouw naam en jouw vraagstuk er op?”

'n Ogenblik weifelde Kees — en bijna had hij 't eerlijk bekend. Maar de kans om er zonder schuldbekentenis af te komen, was te verleidelijk, en zo vast mogelijk, maar zonder meneer aan te zien, antwoordde hij: „Nee meneer, maar... misschien is 't in de papiermand terecht gekomen, 'k zal eens kijken.” En met 'n paar stappen was hij er, blij, dat hij zijn gloeiend gezicht al bukkend kon verbergen. Hij zocht, haalde er 't bewuste papiertje uit, dat hij dadelijk herkende, en vroeg, het overreikend: „Is 't dit, meneer?”

„Ja, dit is 't — vreemd!” zei meneer. En hij bleef even staan denken, en die weinige ogenblikken, wat leken die Kees lang!

„Kees,” zei meneer, en zijn stem trilde even: „Ik zal je wat vertellen. Zes jaar geleden nam ik de eerste klas waar, omdat de juffrouw van de kleintjes ziek was. 't Was om deze tijd en ik vertelde in de Bijbelse geschiedenisles

